

Μετὰ τὴν συγχώρησιν

Ἐξεύρω, Κύριέ μου δικαιοκρίτα, ὅτι ἐθέρισε ξαφνικὰ πολλοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς τοὺς περασμένους χρόνους τὸ δρεπάνι τῆς δικαιοσύνης σου, διὰ τὴν ἄτυχην καὶ κακὴν του ὄρεξιν, ὅπου ποτὲ δὲν ἠθέλησαν οὐδὲ ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς σου περασμένας καλωσύνας, οὐδὲ ἀπὸ τὰς φοβερὰς παιδεύσεις τῆς ὀργῆς σου νὰ ὑπαχθῶσι, καὶ νὰ σταθοῦν εἰς τοὺς ὀρισμούς σου, οἱ ὅποιοι μὲ δικαιοσύνην εὐρίσκονται σήμερον εἰς τὸν Ἄδην, μὲ μεγάλας στενοχωρίας καὶ δάκρυα, δίχως νὰ ἤμπορέσουν νὰ λάβουν παραμικρὰν βοήθειαν καὶ ὄφελος τοὺς ὁποίους ὑπερβαίνωντας ἐγώ, μὲ τὸ νὰ πίπτω εἰς μεγαλύτερα κρίματα ἀπὸ τὰ ἐδικά τους, μὲ ὑπομένεις τόσους χρόνους, καὶ δὲν μὲ ἐξωλόθρευες, ἀφίνωντάς με ζωντανὸν διὰ νὰ στραφῶ εἰς τὴν μετάνοιαν. Πόσον λοιπὸν χρεωστῶ νὰ σοὶ εὐχαριστῶ ἐγώ, Κύριέ μου, ὅπου μὲ ἐβάσταξες ἕως τὴν σήμερον, καὶ ἦλθα ἔμπροσθέν σου, νὰ ἐξομολογηθῶ πάλιν τὰ κρίματά μου, καὶ νὰ μετανοή-

σω τὰ σφάλματά μου διὰ νὰ λάβω συμπάθειαν,
καὶ νὰ σχολάσω, καὶ νὰ σταθῶ εἰς τὴν ἀρετὴν μὲ
τὴν βοήθειάν σου κατὰ τὸ δυνατὸν μου. Ὡ πόσον
γλυκὺς μοι ἐφάνη ὁ λόγος τοῦ Πνευματικοῦ μου
εἰς τὰ αὐτία μου, ὅταν ἔβαλε τὴν χειρὰ του εἰς τὴν
κεφαλὴν μου ἐπάνω, καὶ μοὶ εἶπεν ἀπὸ μέρους τοῦ
Θεοῦ: Σὲ συγχωρῶ ὅλα τὰ κρίματά σου· ὕπαγε
εἰς τὸ καλόν, εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς τὴν
εὐχὴν μου, καὶ μὴ φοβῆσαι, οὐδὲ νὰ ἀπελπίζησαι
εἰς τὰ περασμένα, σχολάζωντας τὰ ἐρχόμενα, καὶ
φυλάσσωντας ἀπαρασάλευτα τὰ προσταγμένα·
τώρα ἔγινες φίλος τοῦ Θεοῦ, τώρα θέλει εἶναι ἀντά-
μα σου, τώρα χαίρεται ὁ Ἄγγελός σου, καὶ στέ-
κεται πρόθυμος πολλὰ εἰς τὴν φύλαξίν σου. Ὡ λό-
γος γλυκύτατος ὡ ἄκρα παρηγορία· ὡ ἐπιθυμητὸν
χάρισμα ὅπου ἀξιώθηκα σήμερον· ὡ, καὶ τί νὰ δώ-
σω τῷ Θεῷ μου διὰ τὴν τόσῃν μεγάλην χάριν; ὡ
πῶς νὰ τὸν εὐχαριστήσω, καθὼς πρέπει; μὲ λεί-
πει ὄχι μόνον ἡ δύναμις ἀλλὰ καὶ ὁ λόγος, καὶ ὁ
νοῦς, καὶ ὅλα μὲ λείπουσι, διὰ νὰ τῷ προσφέρω
μίαν σωστὴν εὐχαριστίαν δὲν ἔχω παρὰ μόνον τὴν
θέλησιν μὲ τὴν ὁποίαν ἐλπίζω εἰς τὴν χάριν τοῦ

Θεοῦ μου νὰ κάμω ὅ,τι θέλει. Διὰ τοῦτο σοὶ τὴν προσφέρω σήμερον, Πλάστη μου, καὶ καταδέξου τὴν ὡς μίαν παντοτινὴν θυσίαν, κάμνωντας τώρα μίαν ἀληθινὴν ἀπόφασιν, ὅτι θέλω τελειώσαι ἐμπιστευμένα, καὶ φυλάξει στερεὰ καὶ βέβαια, ὅσα ἔταξα εἰς τὸν Πνευματικόν μου· καὶ πρῶτον, νὰ κάμω τὸ γληγορότερον ὅπου νὰ δυνηθῶ τὸν κανόνα μου· δεύτερον, νὰ μὴ μεταγυρίσω πλέον εἰς τὰ πρῶτά μου κρίματα, ὡσὰν τὸν σκύλον εἰς τὸ ξέρασμά του, ἀλλὰ νὰ τὰ μισήσω μὲ συντετριμμένην καρδίαν, καὶ νὰ φεύγω ὡς ἐχθρούς μου θανασίμους, καὶ νὰ κλαίω τὴν ψυχὴν μου ὡς νεκρὸν λείψανον ἔμπροσθέν μου· τρίτον νὰ περιπατῶ μὲ τὸν φόβον σου, Θεέ μου, εἰς τὴν στρατάν σου, φυλάσσωντας ὅλους τοὺς ὀρισμούς σου, ἀκολουθῶντας τὴν φώτισίν σου, βάνωντας εἰς πράξιν τὰς ἀρετάς, ὅπου μοὶ πρέπουν, καὶ ὑπακούωντας εἰς ἐκεῖνα ὅλα, ὅπου γνωρίζω, ὅτι εἶναι διὰ τὸ καλόν μου, καὶ εἰς δόξαν ἐδικὴν σου Κύριέ μου. Ἀμήν.

